

Cuprins

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain.....	7
I.I.S.	23
Acest bărbat și această femeie	41
<i>The Opel touch...</i>	45
Ambre.....	58
Permisie	71
Evenimentul zilei	94
Catgut	109
Junior	118
Ani și ani de zile	137
Clic-clac	159
Epilog	194

ANNA CAVALDA

Aș vrea să mă aștepte
și pe mine cineva

Traducere din limba franceză
de Raluca Baciu

POLIROM
2019

Și am văzut asta cu vârf și-ndesat. După mai multe luni de muncă asiduă, în sfârșit, mi-au plătit-o.

Evident, dimineața mai e cum mai e. Consult la cabinet. Îmi aduc mai ales pisici și câini. Diverse cazuri: pe unul mi-l aduc ca să-i fac o injecție letală, fiindcă tatăl nu poate să rezolve problema și animalul se chinuie prea tare, pe altul mi-l aduc să-l îngrijesc, fiindcă e bun la vânătoare sau, mai rar, mi-l aduc pentru vaccin, și aici nu e vorba decât de vreun parizian.

Dar marele chin din perioada aceea venea abia după-amiaza. Vizitele. Grajdurile. Liniștea. Trebuie să mă vezi la lucru și pe urmă mai vorbim. Cât dispreț, câtă bătaie de joc pe la spate... Cred că s-a făcut mult mișto la cafenea pe seama muncii mele practice și a mănușilor sterile. Ba mai mult, mă cheamă Lejaret. Doctor Lejaret. Asta-i ca o ironie.

Mi-am uitat în cele din urmă notițele și teoriile, am așteptat și eu în liniște în fața animalului, al cărui stăpân îmi arunca-n față frânturi de explicații, ca să mă ajute.

Dar mai ales, și asta-i în primul rând motivul pentru care merita să mai rămân, mi-am cumpărat haltere.

Acum, dacă ar fi să dau un sfat (deși, cu tot ce s-a întâmplat, m-ăș miră să mi se ceară) unui Tânăr care vrea să stea la țară, i-ăș spune: mușchi, mușchi de oțel. E lucrul cel mai important. O vacă are o greutate între cinci și opt sute de kile, un cal între șapte sute de kile și o tonă. Cam asta e.

Imaginați-vă o vacă neputând să fete. Evident că e noapte și foarte frig, grajdul e murdar, iar lumină, aproape deloc.

Bun.

Vaca are dureri, țăranul e necăjit, că doar vaca e singura lui sursă de venit. Dacă veterinarul îl costă mai mult decât prețul cărnii care urmează să se nască, trebuie să chibzuiți. Îi spuneți:

— Vițelul e prost așezat. Trebuie întors și o să iasă singur.

Grajdul se insuflețește. L-au sculat din pat pe copilul cel mare și urmează fata cea mică.

Legați animalul. Fără lovitură de picior. Vă dezbrăcați și rămăneți în tricou. Se face frig. Căutați un robinet și vă spălați bine pe mâini cu o cojîță de săpun rătăcită pe-acolo. Vă puneți mănușile lungi până la subsuori. Cu mâna stângă, apăsați vulva enormă și incepeti.

Căutați vițelul de șaizeci sau șaptezeci de kile în fundul uterului, și-l întoarceți în poziția bună. Totul cu o singură mână.

Vă ia ceva timp, dar reușiți. Apoi, vă aduceți aminte de haltere, în timp ce veți bea o țuiculită caldă, ca să vă reveniți.

Cu altă ocazie, vițelul nu poate ieși, trebuie făcută o tăietură, iar asta va costa mai mult. Tipul vă privește, și în funcție de privirea dumneavoastră, se va hotărî. Dacă privirea e încrezătoare și dacă schițați vreun gest către mașină, ca și cum v-ați duce să vă aduceți instrumentele, va zice da.

Dacă privirea e întoarsă către celelalte animale din jur și dacă faceți vreun gest, ca și cum ați vrea să plecați, va zice nu.

Iar altă dată, vițelul e deja mort și nu trebuie să prăpădim și juninca, de aceea îl tăiem în bucăți, pe care le scoatem una câte una, tot cu mânușa.

După care vă întoarceți acasă, dar cu inima zdrobită.

Anii au trecut și sunt departe de a fi terminat de rambursat, dar lucrurile merg bine.

Am cumpărat ferma bătrânului Villemeux când acesta a murit și am mai aranjat-o puțin.

Am întâlnit pe cineva care apoi a plecat. Probabil că din cauza mâinilor mele în formă de bătătoare de covoare.

Am cules de pe stradă doi câini; primul a venit singur la mine și a găsit o casă primitoare; al doilea pătise niște lucruri foarte rele încă dinainte să ajungă la mine. Evident, al doilea face legea pe lângă casă. Se mai învârtesc și niște pisici pe-aici. Nu le văd niciodată, dar străchinile sunt mereu goale. Grădina îmi place; e un pic cam răvășită, dar am niște trandafiri bătrâni, care erau acolo dinaintea mea și care nu-mi cer nici o îngrijire. Sunt încântători.

Anul trecut am cumpărat mobilă de grădină din lemn de tec. Foarte scumpă, dar care pare că o să îmbătrânească bine.

Când mai am ocazia, mai ies cu Marc Pardini, care e profesor de nu mai știu ce la liceul de peste drum. Mergem împreună la cinema și restaurant. Face pe intelectualul cu mine, ceea ce mă amuză, pentru că, în fond și la urma urmei, m-am cam prostit. Îmi împrumută cărți și CD-uri.

Când mai am ocazia, mă culc cu el.
Întotdeauna e bine.

Ieri noapte, a sunat telefonul. Era Billebaudes, ferma de pe drumul spre Tianville. Tipul mi-a zis ceva de-o complicație care nu suportă amânare.

Nu pot să spun cât de mult m-a costat chestia asta. Fusesem de gardă weekendul trecut și aşa se făceau 13 zile de când lucram fără întrerupere. Le-am vorbit puțin cainilor. Orice, doar să-mi audă vocea, și mi-am făcut un suc negru ca de cerneală.

Am simțit că ceva nu e în ordine din momentul în care am scos cheia din contact. În casă era întuneric, iar în grajd – liniște.

Am făcut o gălăgie infernală, bătând în poarta de tablă, de parcă voi am să-i scol pe morți din groapă, dar era deja prea târziu.

Tipul mi-a spus: curul vacii mele e bine; dar al tău, cum e? Si ești sigură că ai și tu cur? Umblă vorba pe-aici că nu ești chiar femeie, că ai avea ce au bărbății, aşa se aude. Si am zis să ne lămurim.

Si ceilalți doi rădeau la tot ce zicea el.

Le fixam cu privirea unghiile roase până la sânge. Crezi că m-ar mai fi dus până la o căpiță de săn? Nu, erau prea mangă ca să se aplice fără să cadă. În lăptărie, m-au fixat pe-o putină înghețată. Era și un fel de țeavă îndoită, care-mi strivea spatele. Mi se făcea milă să-i văd cum se enervau cu șlițul.

Totu-mi făcea milă.

M-au rănit îngrozitor. Spus aşa, poate nu înseamnă prea mare lucru, dar o repet pentru cei care n-au auzit bine: m-au rănit îngrozitor.

Pe tipul de la Billebaudes ejacularea l-a trezit dintr-odată.

Ei bine, doctore, a fost o glumă, nu? Nu prea ai ocazia să glumești pe la noi, și-apoi, trebuie să-nțelegi, e cumnatul meu și și-a îngropat și el acolo viața de băiat. Nu-i aşa. Manu?

Manu deja dormea, și prietenul lui începea din nou să picotească.

I-am spus tipului da, bineînțeles, bineînțeles. Chiar am și glumit puțin cu el, până ce mi-a arătat gâtul sticlei. Era țuică de prune.